

DUMINICA A 3-A DUPĂ PAȘTI

A mironosițelor

APOSTOL. FAPTE 6, 1-7

În zilele acelea, înmulțindu-se ucenicii, eleniștii murmurau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la slujirea cea de fiecare zi. Și, chemând cei doisprezece mulțimea ucenicilor, au zis: Nu este drept ca noi, lăsând de o parte cuvântul lui Dumnezeu, să slujim la mese. Drept aceea, fraților, căutați șapte bărbați dintre voi cu nume bun, plini de Duh Sfânt și de înțelepciune, pe care noi să-i rânduiim la această slujbă. Iar noi vom stărui în rugăciune și

în slujirea cuvântului. Și a plăcut cuvântul înaintea întregii mulțimi; și au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duh Sfânt, și pe Filip, și pe Prohor, și pe Nicanor, și pe Timon, și pe Parmena, și pe Nicolae, prozelit din Antiohia, pe care i-au pus înaintea apostolilor, iar aceștia, rugându-se, și-au pus mâinile peste ei. Și cuvântul lui Dumnezeu creștea și se înmulțea foarte numărul ucenicilor în Ierusalim, încă și mulțime de preoți se supunea credinței.

EVANGHELIE. MARCU 15, 43-47; 16, 1-8

În vremea aceea a venit Iosif cel din Arimateea, sfetnic ales, care aștepta și el Împărăția lui Dumnezeu, și, îndrăznind, a intrat la Pilat și a cerut trupul lui Iisus. Iar Pilat s-a mirat că Iisus a murit așa curând și, chemând pe sutaș, l-a întrebat dacă a murit de mult. Deci, aflând de la sutaș, a dăruit lui Iosif trupul. Atunci Iosif, cumpărând giulgiu și coborându-l de pe cruce, l-a înfășurat în giulgiu și l-a pus într-un mormânt care era săpat în stâncă și a prăvălit o piatră la ușa mormântului. Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosif, priveau unde l-au pus. Și, după ce a trecut ziua sâmbetei, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov, și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-l ungă. Și dis-de-dimineată, în ziua cea din-

tâi a săptămânii, pe când răsărea soarele, au venit la mormânt; și ziceau între ele: Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului? Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată; căci era foarte mare. Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat. Iar el le-a zis: Nu vă înspăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde l-au pus. Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileea mai înainte de voi; acolo Îl veți vedea, după cum v-a spus vouă. Și, ieșind, au fugit de la mormânt, căci erau cuprinse de frică și de uimire, și nimănui nimic n-au spus, căci se temeau.

TĂLCUIRE

Iubiților, Hristos a Înviat!

Ne aflăm în Duminica a III-a după Paști, zisă și a Mironosițelor.

Iată că Evanghelia aceasta ne trimite un pic în urmă, la Vinerea Mare, în care Iosif cel din Arimateea preia responsabilitatea înmormântării Domnului, îngropării Lui, și, iată, acest sfetnic cu bun nume, pe care noi îl mai numim și Iosif cel cu bun chip, ia de pe

lemn trupul Domnului și-l înmormântează în mormânt nou, în mormânt nou pe care și-l cumpărase probabil pentru sine, acolo, în apropiere de Crucea Golgotei. I-a trebuit curaj și se vedește că este un om important al vremii sale, pentru că Pilat stă de vorbă cu el. Nu s-a temut Iosif nici că se spurcă intrând, chiar zilele azimelor fiind, în casa lui Pilat. Nu s-a temut nici de mânia cea mare a iudeilor. Nu s-a temut

SFINTELE FEMEI MIRONOSIŢE

nici de vreun sacrilegiu gândind că, iată, va îngropa un răstignit în mormântul său. Se vedeşte Iosif din Arimateea mai tare decât cei care-L ascultaseră zilnic pe Hristos, cu o credinţă mai fermă decât a acelor care, iată, se deziseseră de El. Până şi Pilat se cutremură că Iisus a murit. Pentru că, cerându-i-se corpul, trupul Domnului, Pilat se miră că Iisus a murit așa de curând şi, chemând pe sutaş, l-a întrebat dacă a murit demult. „Şi, aflând de la sutaş timpul morţii Lui, a dăruit lui Iosif trupul mort.” Fără îndoială, Pilat ar fi putut să fie până la capăt un păgân, ar fi putut să-i ceară lui Iosif din Arimateea bani grei pentru a vinde trupul mort al lui Hristos. Iuda cere bani să-L vândă pe Domnul şi primeşte treizeci de arginti. Iosif nu dă nici un ban lui Pilat, ci, dimpotrivă, acesta dăruieşte trupul Domnului.

Tot timpul socotim oarecum pe Pilat un coparticipant la răstignirea lui Hristos Domnul şi așa este. Spălarea lui pe mâini, dincolo de gestul ritual, presupune lipsa unei responsabilităţi, să-i spunem cel puțin civice. El ar fi putut să spună înaintea iudeilor: „Nu Baraba, ci Iisus trebuie să fie cel scăpat!” N-o face. Dar în aceeaşi vreme trebuie să-l vedem pe Pilat şi ca pe omul care, iată, dăruieşte trupul lui Iisus, dăruieşte

sau redă ucenicilor pe Mântuitorul, chiar dacă așa, în starea aceea de neînviat a cadavrului ce se îndreaptă spre groapă.

Iosif, în graba cea mare, pentru că, să nu uităm, veneau Paştile, cumpără giulgiu de in şi-L pogoară pe Iisus de pe cruce. Îl înfăşoară în giulgiu şi-L pune într-un mormânt care era săpat în stâncă. Este o înmormântare în grabă, este o înmormântare pe care o facem de obicei atunci când trebuie să ascundem trupul, nu când trebuie să-l îngropăm. Nu cred că a mai fost vreme nici de cântare de laudă şi apoi Iosif este singur. Nu ni se spune că „Iosif împreună cu ucenicii”, sau „Iosif împreună cu femeile”, ci, din contra, ni se spune despre femeile că priveau unde L-au pus pe Domnul, de undeva de departe probabil. Dar Iosif îşi asumă riscul acesta de a-L înmormânta pe Cel răstignit, până la capăt. Îl cere pe Hristos, cumpără cele necesare înmormântării, ba, mai mult, înfăşurându-L în giulgiu, Îl pune într-un mormânt care e săpat în stâncă. Apoi prăvale o piatră la uşa mormântului, o piatră care – ne spune textul ceva mai încolo – era mare foarte, ca un fel de pecete a siguranţei că nu va ieşi nimeni de acolo.

Şi vă aduceţi aminte, dacă citiţi celelalte Evanghelii, că iudeii, amintindu-şi de faptul că Iisus promisese că va învia, fuseseră şi ceruseră de la Pilat, iarăşi Pilat, ostaşi romani să păzească mormântul. Pilat le spune că au cu ce să păzească, să-şi vadă de-ale lor şi să păzească ei, dacă vor să aibă siguranţa aceasta. Poate că până şi Pilat vrea să vadă dacă va învia Hristos.

Iată, Evanghelia de la Marcu ne povesteşte mai apoi despre Maria Magdalena şi Maria lui Iosif care privesc unde L-au pus pe Domnul. Iar după ce trece ziua sâmbetei, zi a Paştelui, zi de bucurie pentru Ierusalimiteni, dar, iată, de tristeţe totală pentru femeile acestea şi pentru ucenicii lui Hristos, Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iacov, şi Salomeea au cumpărat miresme ca să meargă să ungă trupul lui Iisus. Femeile voiau să-şi facă treaba până la capăt, voiau să aducă până la capăt prinosul lor de recunoştinţă, chiar dacă, iată, se şi temeau totodată, gândindu-se că nu avea cine prăvăli piatra de la uşa mormântului.

Domnul n-are nevoie de ungerea aceasta. El o promise înainte, în viaţă fiind încă, de la femeia din Betania care, după ce l-a uns cu untdelemn sfinţit, cu mir, picioarele şi capul, Îi ştersese mai apoi picioarele cu părul capului său şi-l spălase picioarele cu lacrimi.

Femeile veneau să împlinescă un gest al familialului. Erau membrele familiei lui Iisus-Hristos, ale mării familii care, prin reprezentantele sale, mergeau spre mormânt.

„Cine ne va prăvăli nouă piatra de la ușa mormântului?” e întrebarea de bază a Evangheliei de astăzi. Iar răspunsul este de-a dreptul uimitor, pentru că, ridicându-și ochii, au văzut că piatra fusese răsturnată, căci era foarte mare. Și, intrând în mormânt, au văzut un tânăr șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, și s-au spăimântat.

Iar el le-a zis: „Nu vă spăimântați! Căutați pe Iisus Nazarineanul, cel răstignit? A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au fost pus”.

Vă dați seama; între agonia care le cuprinsese în drum spre mormânt și momentul acesta: „A înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au fost pus” este o trecere de la moarte la viață. Toți am trecut în viața noastră prin momentul acesta al mersului la mormântul cui-va sau la patul de suferință al cuiva și toți ne-am temut că s-ar putea să-l găsim mai mort decât îl știm, mai schimbat, mai călcat în picioare de suferință, mai distorsionat de starea de moarte. Acestei tristeți, acestei temeri, acestei frici, iată îi vine răspunsul acesta extraordinar, magistral: din străfundul mormântului chipul tânărului șezând în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb, striga Învierea.

E rolul preotului de a reuși ca în fiecare Utrenie, la citirea Evangheliilor Învierii, cum se numesc, să învețe să stea în partea de răsărit a Sfintei Mese, exact ca acest înger înveșmântat în lumină, și să vestească de acolo că Hristos a înviat.

Iată-le pe femei intrate înăuntru! Drama și-a găsit epilogul în chip fericit, pentru că nu descoperă înăuntru spaimă, nu descoperă moarte. Văd giulgiurile, dar Cel înfășurat în giulgiu nu mai era acolo, ci era înviat. Ba, mai mult, parcă pentru a întări faptul că nu mințe, îngerul le aduce aminte de o promisiune făcută de Domnul chiar în Joia Mare. Și, dacă vă aduceți aminte, în Evanghelia Joii celei Mari, de dimineață, se spunea cum Domnul, atrăgându-i atenția lui Petru că va cădea, le spune și să se întoarcă, deoarece li se va arăta lor în Galileea. Iată! Același lucru le spune și îngerul: „Dar mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că merge în Galileea, mai înainte de voi”. „Ucenicilor Lui și lui Petru”. Petru nu mai făcea parte dintre ucenici. Trădarea lui era oarecum similară cu a lui Iuda. Nu mai că, în timp ce Petru ieșise afară și plânsese cu amar, păstrând nădejdea că Hristos va învia și-l va

ierta, Iuda ieșise afară, plânsese cu amar și se spânzurase. Petru, în cele din urmă, seamănă oarecum ca gânduri cu Iuda, doar că în timp ce unul deznădăjduiește la maxim trădând pe Hristos, celălalt, trădând pe Hristos, nădăjduiește că Domnul îi va ierta trădarea. Și învinge, câștigă.

Iată, așadar, că femeile trec dintr-o teamă de dinainte de moarte într-o teamă de după Înviere, căci ele, ieșind din mormânt, au fugit de acolo, căci erau cuprinse de cutremur și de spaimă și n-au spus nimă-nui nimic, căci se temeau. Ies din mormânt. Fug cuprinse de cutremur și de spaimă. Nu spun nimă-nui nimic. Se tem. Este ca și cum femeile acestea însele ar fi înviat. Este ca și cum ele ar fi dat față în față cu moartea și, nedescoperind-o, le era teamă să creadă că înviase Hristos. Astfel de vești nu le dai oricui. Nu le strigi oricum.

Mai este un moment interesant când Sfântul Apostol Petru este chinuit la Roma, băgat în pușcărie. La un moment dat, este eliberat în chip minunat. Și una dintre slujnice deschide vizorul, să i spunem, al casei unde erau ascunși apostolii, tot de teamă de comunitatea romană. Și, când îl vede pe Petru, se sperie, crezând că este și el, la rândul său, înviat din morți. Este o teamă normală ca, văzând pe cineva pe care crezi că l-ai pierdut pentru totdeauna, să-l vezi reapărând în fața ochilor tăi, să te bucuri din nou, împreună viețuind cu tine, dăruindu-ți iarăși ceea ce credeai că nu-ți va mai putea dăruia niciodată.

Dar sensul Evangheliei de astăzi este mult mai profund pentru că, iată, un text liturgic din cadrul Sfintei Liturghii vine să arunce o lumină nouă: „Ca un purtător de viață și mai înfrumusețat decât Raiul cu adevărat și decât toată cămara împărătească mai luminat, s-a arătat, Hristoase, mormântul Tău, izvorul Învierii noastre.”

Femeile au intrat în izvorul Învierii noastre. Mormântul Domnului pentru câteva clipe se prefăcuse, înaintea ochilor lor, din izvor de spaimă în izvor de bucurie, izvorul acela de bucurie care face să se cutremure omul. Femeile sunt cutremurate. Cărămizile sufletului lor, dacă ar fi să vorbim astfel, sunt mișcate de la loc. Toate par noi, pentru că totul este nou. Întâlnirea cu tânărul înveșmântat în alb le înspăimânta. Dar cât le va fi înspăimântat mai mult cuvântul întrebării care primește și răspuns: „Căutați pe Iisus Nazarineanul, cel răstignit?” cu alte cuvinte: „Căutați pe omul cel răstignit? Pe concetățeanul vostru cel răstignit? Pe cel al cărui buletin de identitate îl știți de la

Betleemul Iudeii până în Vinerea Mare a Golgotei? A Înviat! Nu este aici. Iată locul unde L-au fost pus.” Cu alte cuvinte: Căutați cu privirea de-acum de-a dreapta Tatălui, căutați cu privirea de-acum pe Muntele Galileii, unde trebuie să vă întâlniți cu Hristos cel Înviat. Iisus Nazarineanul Răstignitul rămăsese undeva în mormântul sufletelor lor. Se ridicase din mormânt Hristos Biruitorul, Iisus Biruitorul, Hristos Cel care călcase cu moartea pe moarte.

Minunată pildă aceasta a alergării la mormântul Domnului! N-au așteptat prea mult femeile mironosițe să treacă vremea pentru a face pe plac Domnului până la capăt, pentru a-și aduce prinosul lor de recunoștință.

Eu zic că astăzi este Duminica femeii creștine, pentru că minunat ar fi ca femeile să priceapă și ele că ele se cade a fi mai întâi căutătoare ale lui Dumnezeu, purtând în brațe miresme, purtând în mâini untdelemn de ungere lui Hristos, pentru ca, pentru familia lor și pentru cei dragi ai lor, mormântul Domnului să se facă izvor de Înviere.

Prea des se creează imaginea femeii afaceriste, a femeii îmbrăcate sumar, a femeii care vorbește des-

pre orice, numai despre Dumnezeu nu. Dumnezeu să binecuvânteze neamul românesc ale cărui femei știu să mai între dimineața în biserică, știu că mai trebuie să se poarte decent în biserică, știu că trebuie să se spovedească și să se împărtășească, știu să-și ducă copiii sau nepoții de mână înaintea lui Hristos, știu să se roage pentru soții lor, pentru dușmanii lor și pentru toate celelalte. Eu cred că așa este imaginea adevăratei femei, ca a unei femei mironosițe care dis-de-dimineață, în prima zi a săptămânii, iată, Duminica, pe când răsare soarele, merge la izvorul învierii, care este Biserica, bucu-rându-se și veselindu-se pentru tăria ce va primi în Biserică.

Să facă Domnul ca femeile să nu mai iasă din Biserică, fugind de acolo, cuprinse de cutremur și de spaimă, ci să spună tuturor ce bine le-a făcut Domnul și să nu se teamă. Știm noi Unul Care a biruit lumea. Amin.

Pr. conf. univ. dr. Constantin Necula,
din "Cântare de biruință cântând"
Predici și meditații duhovnicești radiodifuzate
Editura «Oastea Domnului» – Sibiu, 2012

CÂNȚAȚI DOMNULUI TOT PĂMÂNTUL

„Mironosițele, de dimineață venind și la mormântul Tău cu grăbire ajungând, Te căutau pe Tine, Hristoase, ca să ungă cu miresme precurat trupul Tău; și auzind cuvintele îngerului, semne dătătoare de bucurie Apostolilor au vestit: Că a înviat Începătorul mântuirii noastre, moartea prădând și dăruind lumii viață veșnică și mare milă”
(Vecernia Mică, Duminica Mironosițelor).

„Pentru ce miruri, din milostivire, cu lacrimi amestecați, o ucenițelor? îngerul cel ce a strălucit la mormânt a zis mironosițelor: Vedeți voi groapa și înțelegeți, că Mântuitorul a înviat din mormânt.

Foarte de dimineață mironosițele au alergat la mormântul Tău, tânguindu-se; dar înaintea lor a stat îngerul și a zis: Vremea tânguirii a încetat, nu mai plângeți, ci Apostolilor spuneți învierea.

Mironosițele femei, cu miruri venind la groapa Ta, Mântuitorule, plângeau; iar îngerul către dânsle a grăit, zicând: De ce socotiți pe Cel viu cu cei morți? Căci, ca un Dumnezeu, a înviat din mormânt. ”
(Binecuvântările Învierii)

Mironosițele se tânguiesc zicând: „cum a fost omorât Cel ce a înviat morții! Cum a fost îngropat Cel ce a prădat iadul! Ci Te scoală, Mântuitorule, ca un Însuți atotputernic, a treia zi, precum ai zis, mântuind sufletele noastre” (Alcătuirea lui Cosma Monahul).

„...tânărul a grăit către dânsle: Nu vă temeți! Cel pe Care Îl căutați a înviat; veniți de vedeți locul unde a zăcut trupul lui Iisus și degrabă mergând, vestiți Ucenicilor că Mântuitorul a înviat din mormânt”
(Icos).

„Zicând purtătoarelor de miruri: bucurați-vă! Plângerea strămoașei Eva o ai potolit cu Învierea Ta, Hristoase, Dumnezeule; iar Apostolilor Tăi a binevesti le-ai poruncit, că Mântuitorul a înviat din mormânt” (Condacul Duminicii Mironosițelor)

„cei ce le-au stat înainte în haine strălucitoare le-au zis: Ce căutați pe Cel viu printre morți? A înviat precum a zis mai înainte! De ce nu vă aduceți aminte de cuvintele Lui? Cărora crezând ele, au propovăduit cele văzute” (Slava de la Laude)

FRĂNTURI DIN SINAXAR

Sfântul Apostol Iacob a fost fiul lui Zevedeu și fratele Sfântului Evanghelist Ioan, Cuvântătorul de Dumnezeu. Și era unul din cei doisprezece apostoli, care, împreună cu fratele său, lăsându-și corabia, pe tatăl său și mreaja sa, a mers după Iisus la chemarea Lui cea dumnezeiască și îi urmă pretutindeni, luând aminte la învățăturile ce ieșeau din Preacurata Lui gură și vedea minunile ce se făceau de El. Pe acești doi frați apostoli i-a iubit Domnul atât de mult, încât unuia dintre ei i-a dat pieptul Său spre rezemare, iar acestuia i-a făgăduit paharul Său, pe care l-a băut pe Cruce. Însă și ei au iubit atât de mult pe Domnul lor și atâta râvnă au arătat după El, încât au voit să pogoare foc din cer, asupra celor ce nu credeau în Hristos, ca să-i piardă. Și ar fi făcut aceasta, dacă nu i-ar fi oprit îndelungrăbdătorul Hristos.

Pe acești amândoi frați, Iacob și Ioan și pe Sfântul Apostol Petru nicidecum nu-i lăsa Domnul fără să le spună ceva; și mai ales le descoperea lor mai mult decât celorlalți, dumnezeieștile Lui taine, precum pe Tabor, când, vrând să-Și arate slava dumnezeirii Sale, a luat pe Petru, pe Iacob și pe Ioan. Iar după patima cea de bunăvoie și după Învierea și Înălțarea Domnului nostru și după primirea Sfântului Duh, Sfântul Apostol Iacob s-a dus în Spania și în alte părți, propovăduind Cuvântul lui Dumnezeu și s-a întors iarăși în Ierusalim. Și a fost iudeilor înfricoșător ca un tunet, pentru că, neîndoindu-se, învăța cu toată îndrăzneala despre Iisus Hristos, cum că El este adevăratul Mesia, Mântuitorul lumii. Și biruia pe farisei și pe învățătorii Legii din dumnezeieștile Scripturi, muștrând și ocărind împietrirea inimii și necredința aceluia. Iar ei, neputând să stea împotriva cuvintelor lui cele nebănuite, a momit cu aur contra lui pe un oarecare filozof vrăjitor, anume Ermoghen, ca să aibă înfruntare cu Iacob și să-i rușineze învățătura lui.

Vrăjitorul, fiind mândru și nevoind să vorbească singur cu Iacob, a trimis pe ucenicul său, care se numea Filit, zicând: „Nu numai pe mine singur, dar nici pe ucenicul meu nu va putea Iacob să-l biruiască în înțelepciune”. Dar Filit, vorbind cu Sfântul Iacob, n-a putut să se împotrivescă înțelepciunii Sfântului Duh, care era în apostol; ci a tăcut ca un mut și nu și-a deschis gura spre împotrivire. Și, cunoscând adevărul, s-a umilit, și întorcându-se la vrăjitor, învățătorul său i-a spus că este nebănuită învățătura lui Iacob, pe

care o întărește și cu minuni, sfătuind pe învățător, ca, lăsându-și dascălia sa, să binevoiască să fie ucenic al lui Iacob. Iar tiranul Ermoghen, cu vrăjile sale, a chemat pe diavoli și le-a poruncit, ca să țină pe Filit în loc, ca pe un legat, ca să nu se poată mișca câtuși de puțin și i-a zis: „Voi vedea de te va izbăvi Iacob acela”. Iar Filit a trimis pe un oarecare în taină la apostol, înștiințându-l despre legarea sa de la diavol, prin vrăjile lui Ermoghen. Iar apostolul a trimis la el mahrama sa, poruncindu-i, ca, luându-o, să zică cuvintele acestea: Domnul dezleagă pe cei ferecați în obezi, Domnul ridică pe cei surpați. Zicând acestea Filit, îndată s-a liberat din legarea cea nevăzută, iar diavolii, prin mahrama apostolului înfricoșându-se de puterea cuvintelor celor grăite, au lăsat pe Filit, care, batjocorind pe Ermoghen, a alergat la Sfântul Iacob și, învățând dreapta credință, s-a botezat.

Ermoghen, umplându-se de mânie și ură, a jurat pe diavolii ce-i slujeau, ca pe Iacob și pe Filit legați să-i aducă la dânsul. Dar după ce s-au apropiat diavolii de casă în care era Sfântul Iacob cu Filit, îndată Îngerul Domnului, prin porunca lui Dumnezeu, a prins pe dia-

SFÂNTIL APOSTOL IACOB

volii aceia și, legându-i cu nevăzute legături, îi muncea. Iar diavolii cei nevăzuți, minunându-se de puterea lui Dumnezeu, strigau în auzul tuturor, zicând: „Iacobe, Apostole al lui Hristos, fii milostiv nouă, pentru că noi cu porunca lui Ermoghen am venit să te legăm pe tine și pe Filit; dar iată, acum suntem tare legați și cumplit munciți!”. Iar Sfântul Iacob a zis: „Îngerul lui Dumnezeu cel ce v-a legat pe voi, acela să vă dezlege și, ducându-vă, aduceți aici la mine pe Ermoghen, fără de nici o vătămare”. Și îndată diavolii fiind dezlegați, au alergat la Ermoghen și apucându-l, într-o clipeală a ochiului, l-au legat și l-au dus înaintea apostolului, rugînd pe apostol ca să-i libereze și să izbândească asupra lui Ermoghen. Iar apostolul a întreat pe diavoli pentru ce n-au legat pe Filit, precum le-a fost lor porunca de la Ermoghen. Răspuns-au diavolii: „Noi nici muștele din casa ta nu putem să le mișcăm”.

Deci, a zis apostolul către Filit: „Domnul nostru ne-a poruncit să răsplătim bune pentru rele; deci, dezleagă pe Ermoghen și-l fă slobod de diavoli”. Și a fost așa, iar apostolul a zis către Ermoghen cel dezlegat din legăturile diavolilor: „Domnul nostru nu voiește ca să aibă slugi fără voie, slujindu-i de nevoie, ci de voia cea bună. Deci, tu du-te oriunde voiești”. Și a zis Ermoghen: „Dacă voi ieși din casa ta, îndată mă vor ucide diavolii, pentru că știu cât de cumplită este mânia lor și nu-mi este cu puțință să mă izbăvesc de dânșii, dacă nu mă vei apăra tu”. Atunci apostolul i-a dat în mâini toiagul său, pe care-l purta la drum. Iar Ermoghen, mergând cu toiagul acela la casa sa, nici o supărare sau frică n-a avut de la diavoli. Și, cunoscând puterea lui Hristos și neputința diavolească văzând-o, a adunat toate cărțile vrăjitoriei sale și le-a dus la Sfântul Iacob și, căzând la picioarele lui, striga: „Robule al lui Dumnezeu Cel adevărat, cel ce scoți sufletele omenești din pierzare, miluie-ște-mă și pri-

mește-mă pe mine, vrăjmașul tău, în ucenicie”. Deci, învățând Ermoghen sfânta credință, a primit Sfântul Botez, iar cărțile vrăjitoarești din porunca apostolului le-a ars și s-a făcut slujitor al lui Hristos; și făcea minuni în numele lui Hristos.

Aceasta văzând-o evreii, s-au pornit cu mânie mare și au îndemnat pe împăratul Irod ca să ridice goană asupra Bisericii lui Hristos și pe Iacob să-l ucidă. Deci, împăratul Irod a poruncit ca să facă rău unora din Biserică și a ucis cu sabia pe Iacob, fratele lui Ioan. Văzând că aceasta a plăcut evreilor, a poruncit a prinde și pe Petru, pe care l-a și pus în temniță. Evsevie, episcopul Cezareei Palestinei scrie despre Sfântul Iacob, că, pe când era osândit de Irod la moarte, un bărbat oarecare anume Iosia, unul din cei ce a pârât pe apostol către Irod, văzând bărbăția și îndrăzneala Sfântului Iacob, nevinovăția și sfințenia lui cunoscându-le și adevărul cuvintelor grăite de dânsul pentru venirea lui Mesia înțelegându-l, a crezut în Hristos și mărturisitor al lui Hristos deodată s-a arătat. Atunci și Iosia împreună cu Sfântul Apostol Iacob a fost osândit la moarte.

Mergând împreună la locul cel de moarte, pe un slăbănog oarecare ce zăcea lângă cale, apostolul l-a făcut sănătos. Iar când își gătea grumajii săi spre tăiere, a rugat Iosia pe Sfântul Iacob ca să-i ierte păcatul cel făcut din neștiință, căci a fost clevetitor asupra lui la împărat. Iar apostolul, cuprinzându-l, l-a sărutat, zicând: „Pace ție”. Și și-au plecat amândoi capetele spre tăiere și astfel s-au sfârșit. Iar după tăiere, ucenicii Sfântului Apostol Iacob, luând trupul învățătorului lor, cu dumnezeiască povățuire l-au dus în Spania, unde și până acum se dăruiesc din mormântul lui tămăduiri de boli; și se săvârșesc minuni întru slava lui Hristos Dumnezeu, Cel slăvit împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh, de toată făptura în veci. Amin.

GÂNDUL ZILEI

... toate suișurile duhovnicești se câștigă cu anevoie și cu sudoare multă. Câtă vreme omul se nevoiește și veghează, el urcă, ca și luntrea în susul apei. Iar când vrea să se mai odihnească și încetează truda, el îndată coboară la vale...

SFÂNTUL VASILE DE LA POIANA MĂRULUI